

[Gustav Pedersen.]

nering, når vi ikke længere har brug derfor? Det giver blot en masse arbejde til ingen nytte. Og hvorfor opretholde kødrationeringen? Der er jo ingen i udlandet, der forlanger det. Mel- og grynmærker kan også undværes, men der sidder så mange mennesker og knirker med hele dette system, og derfor er det så vanskeligt at slippe af med det.“

Efter denne tale, der jo i første række var tænkt som et angreb på det påståede restriktionsglade socialdemokrati, sad det ærede medlem som landbrugsminister og knirkede i 2 år med både brød- og grynkort, indtil der kom en behjertet socialdemokratisk handelsminister og afskaffede dem, hvorefter de altså efter det ærede medlems ordbog ikke længere skal henføres under begrebet restriktioner, men må betragtes som en god liberal foranstaltning.

Jeg henstillede, da jeg første gang havde ordet, til venstres ordfører at oplyse, hvordan venstre ville gennemføre besparelser, der kunne give skattelettelse af en sådan størrelse, at det virkelig mærkedes af skatteyderne. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen gik, som både den højtærede statsminister og den højtærede finansminister allerede har påpeget, udenom spørgsmålet, og heller ikke det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft gjorde rede for, hvorledes hans parti ville klare denne side af sagen, til trods for at også de konservative gang på gang deltager i klagerne over det, de kalder de helt urimeligt hårde skatter. Jeg er klar over, at uanset både mine og stats- og finansministrenes ønsker om at få konkrete oplysninger vil man i meget almindelige vendinger vedligeholde klagen over skattebyrden og fortsætte en del år endnu, uden at der bliver gjort forsøg på at fortælle, hvordan man kan hidføre en ændring i tilstanden gennem praktisk arbejde.

Efter den forrige verdenskrig var der dog noget, der lignede en forklaring, idet man dengang især fra venstres side talte om de høje sociale udgifter og de store lønninger, der skulle nedskæres, hvilket skulle medføre skattelettelse. Det blev ganske vist en skuffelse, da man endelig under Madsen-Mygdal gjorde forsøget, men der var dog noget i retning af en linie.

Hverken venstre eller det konservative folkeparti har imidlertid bebudet, at de vil foretage en nedskæring af socialministeriets budget eller lønningskontoen. De har heller ikke talt om, at de ville foretage store nedskæringer på de andre store poster, der betyder noget. Det eneste, der har været

talt om, hvor det virkelig drejede sig om beløb af betydning, var de såkaldte tilskudsordninger. Jeg gør imidlertid opmærksom på — hvis det er det eneste, man kan anviser som middel til at lette befolkningens byrder —, at det bliver blot en overflytning af byrderne fra dem, der er noget bedre stillet, til dem, der er dårligst stillet.

Jeg skal herefter vende mig til det spørgsmål, der nødvendigvis må være hovedspørgsmålet i denne debat, nemlig spørgsmålet om organiseringen af vort lands produktionskraft og vor samhandel med andre lande. Visse steder har man anvendt udtrykket den storpolitiske debat, men „Nationaltidende“ ønsker at kalde det den lillepolitiske debat, dog med den undtagelse, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft får tildelt rangen som storpolitiker, fordi han ifølge „Nationaltidende“ af 15. oktober greb om det, der i den politiske situation er kernen. Det ærede medlem har haft så megen modgang i de senere år, at der næppe er nogen her i salen, der misunder ham at være den efter „Nationaltidende“ s udtalelse eneste store politiker, og jeg kan endda også gå ind på tanken om, at der er rigtigt, at det afgørende i situationen er de bemærkninger, det ærede medlem fremsatte i sit storpolitiske indlæg. Jeg beder om tilladelse til et citat af de linier, „Nationaltidende“ ophøjede til kernen i den politiske situation. Det står spalte 124 i tidenden. Der siger det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft:

„Hvis regeringen med sig selv ved, at den ikke har til hensigt at gøre virkelige indrømmelser til vore synspunkter, må den hellere give klar besked.“

Hvis det imidlertid er meningen, at disse linier skal være kernen i den politiske diskussion, må det ærede medlem helt anderledes tydeligt sige, hvilke indrømmelser man vil have af regeringen, og til hvilke af det ærede medlems synspunkter de skal gives, for det kan vel ikke være meningen, at de almindelige konservative synspunkter skal være at betragte som den danske rigsdags eller de danske vælgers flertals indstilling.

Det kan vel heller ikke være de konservatives stilling til devalueringen, hvor partiet stod alene, man venter indrømmelser til. Jeg sagde det måske for stærkt, når jeg sagde, at partiet stod alene, for kommunisterne hængte sig bagpå, men jeg har ikke indtryk af, at de to grupper rigtig vil kendes ved hinanden. Men det kan selvfølgelig være vareforsyningsloven, der endnu for et halvt år siden blev gennemført med støtte af det ærede medlem og hans parti, men så skylder det ærede medlem virkelig at vise, hvilke